

Κ' έφυγε.

Στεναγμόν ηκα και ταράχτηκα μαζί, γι' αυτό που έκανα, νάνη έγω τη ματιά της μάνας μου. Άλλ' είπα με μανι.

— Δε θέλω ν' με κοιτάζει έτσι...

Την τέταρτη μέρα σηκώθηκα. Είμωνα καλά και καλά. Ακόμα όμως είδηση ο πατέρας μου δεν είχε λάβει απ' το νονό μου, και άνησυχούσε. Και μες μαζί του.

Βγήκα το απόγεμα έξω. Και πήγα μάλιστα, σ' ένα μαγαζάκι που είταν κοντά στα περιβόλια, να ψωνίσω κάτι.

Η μάνα μου μου είχε πει να περάσω κι απ' του Τοργούδη και να τους ευχαριστήσω για τα δυο αυγά που μου στείλανε. Άλλά το στόμα μου κλειστό! να μην πω ακόμα τίποτα αν θα φεύγαμε και τα λοιπά. Έτρεπε πρώτα να μάθουμε καλά. Αυτό τ' είχε πει και στις αδερφούλες μου. Μην τους ξεφύγει τίποτα, και στη δουλίτσα ακόμα. Μιλιά!

Πήγα στο μαγαζάκι, ψώνισα, και στο γυρισμό, περσα απ' τους Τοργούδη. Τους βρήκα στον κήπο.

Τους ευχαρίστησα για τα δυο αυγά.

Η Τοργούδη με ρώτησε για την άρρώστεια μου και σάνηκε χαρούμενη που γέννηκα καλά.

Ο άντρας της μίλησε κι αυτός και είπε:

— Μικροπράμματα! Μπορεί και να μη νάρωσάτ' ης κανείς!...

Στεκότανε στη μέση του κήπου, κοιτάζοντας τις θρυιές που σκάλιζαν, που του σκάθανε τον κήπο.

— Έ, και να πάρω κανένα μαχαίρι!... είπε κοιτώντας το κεφάλι του.

— Μην τόν πιστεύεις, που είπε η γυναίκα του, έτσι το λέει... Αυτός τρέμει για τις θρυιθούλες!...

— Όχι, να μη με τάνει θέρμη, μούγκρισε αυτός.

— Δεν είπα αυτό...

Ο κήο Τοργούδης άσπασε κάτω σά γουλλισιό, και κινήθηκε. Έψυγε στο βάθος του κήπου, χόθηκε μες στα δέντρα.

— Τόν έπιανε! Έκανε η γυναίκα του.

Μα είπα να περάσω από μέσα, και πήγα.

Έβλε έβλε να με ορτά τα ίδια πάνω κάτω. Μου έδωσε και σπύρους να δώσω της μάνας μου για να τους σπείρει.

— Να τους φυτέψει! είπα με το νου μου, που νά έβλε!

Κείνη τη στιγμή μπήκε μέσα η Μαρουλιό, κρατώντας θριαμβευτικά ένα αυγό.

— Κυρία κυρία, κοίτα!... κοίτα, τι μεγάλο...

— Α, ναί! αυτό είναι αυγό, αυγάραρος!... είπα η Τοργούδη, παίροντάς το. Καλά άκουσα γώ, τις φωνές τους πρωτότερα...

— Αυτό τ' άκανε ο πετεινός, κυρία!...

— Τι λες, βοέ άνόητη;

— Σας όρχίζομαι, κυρία, τόν είδα...

— Βοέ, πήγαινε απ' έδω...

— Μα αυτός είτανε στο κορίνι!...

— Όρίστε! Έκανε η κυρία Τοργούδη γελώντας, σε μένα, πώς σου φαίνεται!...

Ύστερα στη δουλίτσα:

— Καμμένη Μαρουλιό, μακάρι να γεννούσαν και

τάρσενικά, κι όχι μόνο μες τα θηλυκά!... Άλλά...

Η Τοργούδη όμως που τάλεγε αυτά, ούτε μισό παιδί είχε γεννήσει.

Έφυγα και γελούσα στο δρομο, που φαντάστηκε τόν Τοργούδη γκαστρομένο ή τόν πατέρα μου...

Πήγαινα σιγά στο σπίτι. Είδα απ' έξω τις αδερφές μου νάναι.

Κάτι μου φώναζαν, που δεν μπορούσα στην άρχη, νακούσω. Όταν πλησίασα λίγο, τις άκουσα να λένε ρυθμικά:

— Μάθαμε, μάθαμε, θα φύγουμε!...

Κατάλαβα τι έτρεχε...

Μετά δεκαπέντε μέρες φύγαμε απ' το σπίτι αυτό της έρημιās. Άποχαιρέτησαμε τους Τοργούδηδες και υπήκαμε στην άμαξα που μās περιμένε. Μιά σούστα είχε πάει εμπρός με τα ρούχα.

Τι κλάμματα κάναμε... Σά να βλέπω ακόμα την Τοργούδη να κλαίει, το δουλάκι να σφονγίζει τα μάτια του με την ποδιά του και τόν Τοργούδη με γεμάτα δάκρυα τα γουλουμένα σάτια του. Και είχε βγάλει αυτός μια μαντήλα σκούρα, μενάλη, γιγάντια, που υέκανε έπειτα να πω πως αν ο Κόκλωπας κείνος, ο Πολύφημος, έφτιαχνε μαντήλι, τόσο μεγάλο θα τ' άκανε...

Η άμαξα έφευγε γρήγορα. Χαίρετ' ηδύκαμε κι από μακριά, κοιτώντας τα μαντήλια μας. Είδαμε και το σπίτι μας. Θεέ, πώς το λυπούμουν! Κλειστό, κατάκλειστο, και κανείς εκεί, κοντά του. Έρημιά...

Η άμαξα άπομακρυνόταν. Οι Τοργούδηδες, το δουλάκι περπαίνανε. Στεκόντουσαν άνοις στη γραμμή, σκάνοντο, και μās κοιτάζανε. Άλλά και το σπίτι μας πέρα, μόνο, έμεινε, κι αυτό φανότανε να μās κοιτάζει, να μās κοιτάζει θλιβερά, που φεύγαμε, που τ' άφίναμε!.....

ΜΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Και μούπανε φτερούγισε στ' αστέρια
Στων ήλιων μέσα κρύψου τα φιλιά...
Φτερά έχεις Σύ, ψυχή, λαλιά και χέρια,
Νά ζήσεις στ' Αλήθειας τη φωλιά.

Και πέταξα μακριά απ' τα βελτονέρια,
Άπ' της Ψευτιάς την πόρτισσα άγκαλιά...
Και ζύγωσα τ' άθόλωτα λιμέρια
Πειτώντας του Μαρτύριου τη θελιά...

Και ζω τόσα με τ' άστρα, με τη μοίρα...
Τό Νου, το Θεό, το Φώς, το Πάν, τη Λύρα,
Θρημώντας την ανδρόπινη νιχτιά...

Κι αν σδύνα κι αν βασάνει με το σδύνα,
Πιό κάτω απ' τ' άννοπέπλου μου το ζώμα,
Με κλείει ξιμένα όλόγλυκη φωτιά...

ΦΙΛΗ ΒΑΤΙΔΟΥ